

[Kirkeministeren.]

naturligt deltager i — har det i hvert fald været sådan i de snart 2¼ år, jeg har været minister, at det hele har næsten — det er vel overdrevet at sige det hele — at det har i en meget væsentlig grad drejet sig om strukturelle problemer, om rådighedssummer, om præstens medlemskab af menighedsrådet, om kapellanens titulatur, om præstens ret til at smide præstekjolen og alt muligt andet lignende. Det kan alt sammen være både meget rigtigt og meget betydningsfuldt, hver ting i sin sammenhæng og hver ting til sin tid; men bliver det samlede indtryk af den kirkelige meningsudveksling ikke, når man ser på disse ting, ærlig talt ofte lidt dimensionsforladt? Jeg skal f. eks. ikke lægge skjul på, at jeg finder, at al den energi, der nu, som hr. Samuelson sagde, og jeg tror, også hr. Orla Møller var inde på det, i flere år har været anvendt til en debat om denne menighedsrådslovs § 13 om rådighedsbeløbene, har været ganske overdimensioneret. Det har været, som om på den ene side evangeliet stod eller faldt med disse penges bevilling, eller på den anden side alverdens frivillige arbejde og alt muligt andet lignende skulle kunne finansieres for disse håndører.

Det forekommer mig, at man ofte har set spøgelser ved højlys dag fra begge kirkelige hold. Jeg synes ærlig talt, det efterhånden kunne være rart at sætte en ny plade på grammfonen — en med et lidt mere markant tema og i hvert fald et lidt andet indhold. Mit ministerium bor som bekendt ud til Frederiksholms Kanal, og det er et både smukt og rart sted for et ministerium at have til huse. Udenfor har vi kanalens stille vande, men når jeg ser ud ad vinduerne fra mit ministerium, også i sådan lidt mere overført forstand, ser ud over folkekirkens store felt og følger den kirkelige debat, synes jeg, erindrende Fritz Jürgensens kendte tegning, at det for ofte har været Frederiksholms Kanal, jeg har skuet ud over, og i hvert fald meget sjældent noget, der mindede bare lidt om verdenshavet.

Orla Møller: Jeg har efterhånden lidt lettere ved at forstå, hvad ældre folketingskolleger sagde til mig i starten herinde: Glæd dig til at have med de kirkelige pro-

blemer at gøre her i tinget, for dér foregår der altid noget særligt. Det tør nok antydes, at vi behandler tingene på en særlig måde, og jeg skal nævne et par ting fra denne debat her i dag.

For det første forekommer det mig noget ejendommeligt, at en ordfører for et af regeringspartierne faktisk står op og klandrer sin minister for at have overskredet, hvad ordføreren mente var rimelige beføjelser. Det havde dog været lettere at få den slags ting korrigeret, inden forslaget kom frem til almindelig debat. Men dernæst lå det vel sådan, at både hr. Burgdorf og hr. Ewan Jensen af en eller anden grund trængte til en slags bekendelse her fra talerstolen i dag, og det fik vi altså — på en ejendommelig måde. Jeg er ude af stand til at tage stilling til de ting, der blev trukket frem. Jeg kan jo ikke give mig til at diskutere en eller anden form for ændringsforslag, der har været forelagt i et udvalg, når det ikke kan komme frem til debat her i tinget. Jeg finder det en helt ejendommelig form at diskutere på, og jeg vil da også tro, at adskillige af mine kolleger i tinget her i dag har været noget desorienterede, idet der altså henvistes til ting, som ikke kan komme frem til offentlig debat. Derfor er jeg nødt til at sige: der har ikke i de drøftelser, vi har haft i udvalget — jeg kan kun vælge den negative form — været noget forslag fremme, der på så rimelig og velafbalanceret en måde som ministerens klarede de problemer, vi her står over for.

Dertil vil jeg gerne føje endnu to principielle ting. Den ene er, at der ikke har været forelagt nogen som helst dokumentation for, at der er særlig store vanskeligheder at få klarét med hensyn til beløbsstørrelser og grænserne for anvendelsen af beløbet. Der har ikke fra nogen side været lagt reelt materiale på bordet, der kunne begrunde nogen ændringer. Der er fremsat nogle trospåstande, sådan som det også har været tilfældet her i dag, om, hvad man kunne ønske sig.

Det andet principielle, jeg gerne vil sige, er: er det egentlig ikke lidt stærkt at ville prøve at få nogen til at tro, at menighedsrådenes indflydelse er mere eller mindre stærk, eftersom de har 2.000 eller 3.000 kr. mere eller mindre, eller rammerne for anvendelsen af disse beløb er en lille bitte smule mere